

vejbragt, skal naturligvis blive tilstillet Udvalget til dettes Overvejelse, inden Sagen gaar til tredje Behandling.

Hvad dernæst angaar de af det socialdemokratiske Mindretal stillede Ændringsforslag; kan jeg under Hensyn til det, jeg allerede har udtalt derom, fatte mig i ret stor Korthed. Om Fastholdelsen af 60 Aars Alderen har jeg udtalt mig. Det samme gælder om Indskrænkningen af Skalaerne fra 6 til 3. Hvad angaar Ønsket om at give Kommunalbestyrelserne Ret til i en Overgangstid af 10 Aar at supplere Aldersrenten op til det nødvendige, saaledes at Staten kun skal refundere Halvdelen af denne Supplering, medens det jo ellers fra socialdemokratisk Side foreslaas, at Staten skal bære de $\frac{3}{4}$ af Udgifterne, skal jeg udtale, at jeg kan ikke anbefale de Ændringsforslag, som tilsigter at give Kommunalbestyrelserne denne Ret. Thi jeg maa se saaledes paa dette Spørgsmaal, at det er nødvendigt, man kommer nedad med Udgifterne ogsaa til denne Reforms Gennemførelse; det er ganske fornødent. Hvis det ikke lykkes i denne Samling at gennemføre en Aldersrentelov, men den gældende Alderdomsunderstøttelseslovs Princip skal opretholdes i dette og maaske det kommende Aar, saa vil det af Hensyn til Kommunernes Økonomi og ogsaa af Hensyn til hele den Prisudvikling, som vort Samfund gennemgaar, være nødvendigt at gaa i betydelig Grad ned med de Udgiftsbeløb, man er kommet op til paa dette Omraade. Derfor kan der ikke, naar der fastsættes Takster som dem, de forskellige Skalaer her indeholder, siges at være nogen Anledning til at rejse det Krav, der her er stillet gennem Socialdemokratiets Ændringsforslag. Jeg finder ogsaa, at dette at lade Aldersrenten for de gamle vokse med 10 pCt. hvert femte Aar er at give baade i Pose og i Sæk. Naar man lader Ydelsen øges i tilstrækkelig Grad gennem den stigende Skala og efter den Ventetid, som den vedkommende paalægger sig selv, inden han begynder at hæve Aldersrenten, en Ventetid, i hvilken han altsaa forsørger sig og sine ved egne Kræfter, saa kan jeg ikke skønne, at der er Anledning til, efter at Rentenydelsen er begyndt, at fortsætte paa den her foreslaaede Maade med procentvis Tillæg hvert femte Aar. Jeg tror, at Udviklingen desværre i den nærmest kommende Tid vil blive en saadan, at for mange af dem, der arbejder omkring i Landets Kommuner, og som altsaa skal være de ydende, idet de skal være med at bære Udgifterne, vil Kaarene ikke blive saa særlig lyse, sammenlignet med de rentenydendes Kaar,

skønt disse skal have en ikke uvæsentlig Del af det Skattebeløb, de andre kommer til at betale. Der er fremsat Forslag om, at Kommunerne af Statskassen skulde have en Refusion af Aldersrenten af tre Fjerdedele, og i denne Sammenhæng omtalte det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, at det socialdemokratiske Forslag vilde give Anledning til en Merudgift for Statskassen paa 45 Mill. Kr. aarlig, men paa den anden Side vilde Kommunerne faa en Nedgang paa ca. 5 Mill. Kr. Ja, en saadan Nedgang paa 5 Mill. Kr. tror jeg Kommunerne ret snart vil faa uden denne socialdemokratiske Hjælp gennem Ændringsforslaget, men den synes mig ikke at kunne begrunde det Lyssyn, det ærede Medlem anlagde overfor de 45 Mill. Kr., som han yderligere vilde lægge paa Statskassen. Det er simpelthen en Byrde, som Statskassen ikke for Tiden vilde være i Stand til at bære, og det vil lidet nytte, at det ærede Medlem her paa ny anvender de Besparelser paa Militæruddgifterne, som han opbrugte forleden Dag, da han ikke vilde gaa med til Gennemførelsen af de resterende Skatteløve. Det er en speciel socialdemokratisk-radikal Taskenspillerkunst saaledes stadig at tage Kortet op, som man har stukket med, og bruge det igen, men det ærede Parti er opdaget, det er en Taskenspillerkunst og ikke andet, og det gør ikke Indtryk paa nogen Mors Sjæl her i Landet, at denne Taskenspillerkunst gentages.

Det ærede Medlem Hr. Kayser har opholdt sig ved, at de 5 Aar, i hvilke en aldersrentesøgende ikke maa have forringet sin økonomiske Stilling eller have betaget sig selv Midlerne til sit Underhold, forøges til 10. Jeg udtalte mig ogsaa ved første Behandling om dette Spørgsmaal. Jeg tror i og for sig ikke, der er synderlig Grund til at forøge de 5 Aar til 10, thi jeg tror ikke, der er saa grumme mange, som vil foretage dette Eksperiment i Forventning om den Aldersrente, de kunde faa; de 5 Aar vilde sikkert være tilstrækkeligt. Paa den anden Side kan jeg, hvis man ønsker dette Tidsrum udstrakt til 10 Aar, i og for sig ikke have noget afgørende at indvende derimod. Man kan sige, at der derigennem skabes større Sikkerhed for, at den enkelte ikke berøver sig selv, hvad der var tilstrækkeligt til hans Underhold, for derefter at lade Stat og Kommune overtage dette, men det ærede Medlem har ikke Ret, naar han taler om, at den vedkommende ikke maa have hjulpet sine Børn paa en eller anden Maade, saa vidt gaar dette Forslag aldeles ikke. Det, der er Tale om i denne Sammen-